

гората, окото ти не може да се насити на чуднитѣ цвѣтни тонове, съ които великиятъ художникъ — природата съ майсторска ржка е нарисувала ненагледна картина.

Но въ гората е вече глухо, въ полето тихо. Само вѣтрѣтъ ту сърдито, ту кротко клати върховетѣ на дърветата и тѣ пѣятъ своята тжжна есенна пѣсенъ. Но дивната музика, която презъ пролѣтъта и лѣтото се изпълняваше отъ хиляди малки и голѣми музиканти, я вече нѣма, оркестърътъ се разтури. Едни отъ музикантитѣ заминаха за други страни, а други търсятъ тревожно подслонъ и скривалище срещу лошото време, което настѣпва.

Веселбата отдавна свърши. Щурци и скакалци, брѣмбари, мухи и пчели — малкитѣ свирци — повечето отъ тѣхъ измиратъ, други се скриватъ въ сухата шума, въ мъха и подъ кората на дърветата. А небеснитѣ пѣвци — птицитѣ — едни отъ тѣхъ заминаха отдавна на далеченъ пѣтъ, въ задморски страни, гдето нѣма гладъ и студъ, а нѣкои останаха да дѣлятъ съ насъ зимнитѣ несгоди; но гласътъ имъ вече не се чува.

Въ общата хармония на късния пролѣтенъ концертъ често се чуваше да приглася „ку-ку“ нашата приятелка, кукувицата. Съ своето „ку-ку“ тя сякашъ даваше тактъ на оркестъра. Но и тя отдавна, още въ първата половина на августъ, замина за зимната си квартира. Въ края на юний нейното кукане се чува вече по-рѣдко; къмъ срѣдата на юлий може да се чуе само сегисъ-тогисъ сутринъ или вечеръ и следъ това замлъква съвсемъ. Къмъ половината на августъ въ гората не се срѣщатъ вече стари кукувици. Тукъ-таме ще се видятъ само млади, които отлитатъ следъ старитѣ. Напущатъ нашитѣ гори и полета и отлитатъ въ далечни земи, за да се върнатъ пакъ идната година въ сжщитѣ мѣста, кждето сж се излупили и отраснали.
